

IWO JIMA 1945

Mare,
Avui seré libèl·lula.

Vaig veure el meu nadó créixer
Tal com em vares veure tu a mi.
Recordo collir tots dos la cirera,
Fent cistell amb la robeta
i, així, dur-les pel camí.
Les menjàrem sota la nesprera
Ensems amb el reguitzell d'ocells
Que ens cantaren els matins,
La claror de l'alba rosa
El vent de farigola
Les primeres llums d'estiu.
La lluna i l'oratge
Que enaigüen els pollanques
I el so sord de les canyes
Que floreixen prop dels rius.
El silenci de sucre i ametlla
Quan jèiem adormissats en els jardins.

Jo i el meu nen no férem
Altra cosa que no fos ser feliç.

Vàrem cobrir-lo amb llençol de seda
Aquell dia que morí.

I des de llavors sóc esvoranc
El fang que batega un cor ferit.

Seré germà del cel i les estrelles
D'artistes i poetes
I de tots aquells qui ploren
Quan se'ls hi omplen els sentits.

Dels qui s'encisen amb la vida
I ma vida és atzucac en aquesta terra
Així que ara he d'eixir.

Volaré per salvar les orenetes
Que poblaven els jardins.

Seré pardal perquè altres pares
No perdin els seus fills.

Així que els vaixells grisos de guerra
que ens han dut la misèria
els faré enfonsar aquesta nit.

Mare,
Brilla el cristall quan cau a terra
Desvela els colors de l'arc de sant Martí,
Espero que el terrabastall d'una libèl·lula et deixi avui dormir.